

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. — Για το Εξωτερικό
Φρ. χρ. 10

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κιάκια της Ηλιασίας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού Υπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Ηλιασία Στουρνάρα, Ξεζάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Εστία» Γ. Κολάρου και Σακέτου (δόδος Σταδίου, αντίκρυ στη Βουλή).

Η συνδρομή πληρώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

Ο ΜΙΧΑΣ

πὸν σκότωσε τὴν περασμένη βδομάδα τις πέντε γυναῖκες στὸ Μενίδι, εἶχε σκοτώσει δὴ και λίγα χρόνια ἕνα χωροφύλακα γιατί ζήτησε ὁ φτωχὸς, σύμφωνα μὲ τις διαταγὲς πὸν τοῦ δώσανε οἱ ἀνώτεροί του, νὰν τὸν ψάξει και νὰν τοῦ πάρει τὰ ραμάτα. Ἡ Πολιτεία δὲν τὸν ἄφισε ἀτιμώρητο τὸ Μίχα· τονὲ δίκασε και τὸν ἔρηξε στις φυλακὲς. Μὰ ἡ Πολιτικὴ σ' ἐφτά χρόνια τὸν ἔβγαλε κ' εἶσι ὁ Μίχας μπόρεσε γλήγορα γλήγορα νὰ κάμει και τὸ δεύτερο ἐγκλημά του, τὸ προχτεσινὸ.

Καθὼς πολὺ σωσιὰ παρατήρησε ὁ Κωντουλάκης, ἂν κανένα πρωτὸ ὁ κ. Γερμανὸς ἀπο-

κούω μέσα θόρυβο πινακίων. Μπαίνω στὴ θάλα. Ἡ μάννα μου ἔχει σηκωθεί και τοιμάζει τὸ γάλα μας. Δὲν τῆς λέω τίποτα, ἐκείνη ὅμως παρατηρεῖ τὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου μου και μὲ ρωτᾷ μὲ διαφύρο:

— Δὲν κοιμήθηκα, μάννα. ἀπόφα κι' εἶσαι ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά.

Σιγὰ σιγὰ σηκώνονται κ' οἱ ἄλλοι. Σὲ μισὴ ὥρα εἶσαι ὅλοι στὸ πόδι. Καθούμαστε γύρω σὲ μιὰ μάσα νὰ πιούμε τὸ γάλα. Τὰ παιδιά πολυλογούνε. Ἐγὼ εἶμαι ἀφερημένος, παρὰ τὰ συνήθια μου· οἱ μεγάλες σιγούνε. Ἡ μάννα μὲ βλέπει στα μάτια και προσπαθεῖ νὰ μαντήφει.

Ἐάφνου χτυπά ἡ πόρτα. Ἀλαφιάζουμαι και μοῦ φέβγει ἀπ' τὸ στόμα:

— Σὲ καλὸ μας!

Ἡ μάννα τινάζεται· ἀνήσυχη κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα.

— Ὁ Λαμπὴς ὁ βαρκάρης ἀπὸ τὴ χωρά.

— Καλημέρα σας.

— Καλημέρα, καλὸς τονα.

— Καλὸ νὰ ἔχετε.

— Τί τρέχει, Λαμπή;

— Δὲν εἶσαι τίποτε. μὴν ἀνησυχᾶτε.

— Λίγε λοιπὸ!

— Γειὰ σὲ λόγου σας . . . ὁ κύρ Γιάννης . . .

— Ὁ Γιάννης, Λαμπή. . . Τί ἔπαθε, λέγε!

— Τίποτις τζάνουμου, δόξα σοι ὁ Θεός· τίποτις; . . . Νὰ χάλασε τὸ κέφι του και θέλει,

λύσει τὰ θεριά τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου και κατασπαράξουν τὸν κόσμο, δὲ θὰ φταῖνε τὰ θεριά μὰ ὁ κ. Γερμανός. Ἔτσι και γιὰ τὸ φοβερὸ κακούργημα τοῦ Μενιδιῦ δὲ φταῖει ὁ Μίχας, ἀλλὰ ἡ Πολιτεία και ἡ Πολιτικὴ. Ἡ πρώτη γιατί δὲν ἔφτιασε γερὰ κλουβιά γιὰ τὰ τέττα θεριά, και ἡ δεύτερη γιατί ἔχει τὴ δύναμη νὰ σπάει τὰ σαπισιδερα και νὰν τὰ λεντερώνει.

Ὁ Μίχας δὲν ἔπρεπε νὰ μείνει μονάχα ἐφτά χρόνια ὅσα σκότωσε τὸ χωροφύλακα. Ἐπρεπε νὰ μείνει περισσότερο, ἂν ὄχι ὀλάκαιρη τὴ ζωὴ του. Τὸ δεύτερο μάλιστα ἔπρεπε νὰ γίνει, γιατί ἀφοῦ δὲν ἔχουμε φυλακὲς τῆς προκοπῆς κι' ἀφοῦ οἱ φυλακὲς πούχουμε χρησιμεύουν μονάχα νὰ ἀποθεριώνουν τοὺς κακούργους κι' ὄχι νὰν τοὺς ἡμερώνουν, καθὼς δουλεύουν οἱ φυλακὲς σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο—ἀφοῦ λοιπὸ δὲν ἔχουμε φυλακὲς, ἡ Πολιτεία ἔπρεπε τοὺς Μίχιδες, μὰ και πέφτουνε στα νύχια τους, νὰ μὴν τοὺς ξαναπαράδινε στὴν κοινωνία ἀλλὰ ἡ νὰν τοὺς κόβει ἡ νὰν τοὺς κρατᾷ γιὰ ὅλη τους τὴ ζωὴ στα μπουντρούμια τῆς.

Μὰ τί κάθεται κανεὶς και ζητᾷ ψύλλους σ' ἄχαρα! Τί νὰ περιμένεις ἀπὸ Πολιτεία πὸν τὴ διευτύνει ἡ Πολιτικὴ και τί νὰ καρτερεῖς ἀπὸ Νόμο πὸν τὸν κατακουρελιάζει ὁ τελευταῖος παλιοβουλευτής. Ὁ Ρωμὸς ἅμα σκεφετῖ τὸ ἐγκλημα δὲ βλέπει τὸ σακατεμένο Νόμο· βλέπει τὸν παντοδύναμο βουλευτὴ του, ἀφοῦ ὁ βουλευτὴς του θὰ φροντίσει νὰν τοῦ κανονίσει τὴ δίκη κι' ὁ ἴδιος θὰ τρέξει αὔριο νὰν τοῦ πάρει τὴ Βασιλικὴ χάρη. Ὁ Μίχας, λένε, βγήκε ἀπὸ τις φυλακὲς μὲ χάρη. Ἄς καμαρώνει τώρα ὁ βουλευτὴς του πὸν τοῦ τὴν ἔδωσε. Ἄν τὸ καταφέρει αὔριο νὰν τονὲ γλυτώσει κι' ἀπὸ τὴν καρμανιόλα, τοῦ ἀξίζει νὰ καμαρώνει περισσότερο.

ΑΠΑΝΟΥ

στὸ μεγάλο και ἔθνικὸ ζήτημα πὸν ἀνοίξε τελευταία

λέει, νὰ πάτε μιὰ, λόγου σου κ' ἡ γριὰ, νὰ τῆνε διήτε, λέει.

— Ὁ Γιάννης μας ἀρρωστος . . .

— Ἀλαφριά, ἀφεντικὸ.

— Βλογιά;

— Μὰ . . . ἔτσι φαίνεται.

— Μπρὸς δὲ θέλει ἀργητα, τοιμάσου μάννα.

Εἶσαι ἕτοιμος, Λαμπή;

— Στὸ πόστο, ἀφεντικὸ.

Ἡ μάννα ἀνοίγει τὸ σεντούκι και παίρνει ὅτι χρειάζεται και τὸ καλοθέτει (1) σὲ μιὰ βαλίτσα. Ἐγὼ περπατῶ μὲ νεβρικὴ ταραχὴ ἀπάνου και κάτω. Ὁ Λαμπὴς βγαζει τὴν ταμπακίρα του και κάνει τσιγάρο. Τὰ παιδιά σπαίνουν· οἱ μεγάλες δακρῶζουν.

Ἡ μάννα ἀφίνει τοῦ σπιτιοῦ τὴ διαφέντεψη στὴ μεγαλύτερη.

— Νὰ προσέχεις, τᾶκούς; Ὁμορφα! Ἄντρας μὲ μουστάκια και γυναῖκα μὲ βυζιά ἀρμήνεια δὲ χρειάζονται. Μεῖς θὰ ξαναγορίσουμε γλήγορα, πρώτα ὁ Θεός.

Ἔτσι λοιπὸν ἀρματωμένοι μὲ τὸ θάρρος πὸν δίνει ἡ ἀγάπη ἐγὼ κ' ἡ μάννα μου, κατεβαίνουμε στὸ γιολὸ, μπαίνουμε στὴ βάρκα, και πᾶμε ν' ἀγναντίσουμε καταπρόσωπα τὴ . . . «Μελίνα», τὴν καταλούσα.

1) καλοθέτω λένε σὲ μᾶς τὸ τοποθετῶ.

M. ΦΙΑΝΤΑΣ

στὴν «Ἀκρόπολη» ὁ Σταθάπουλος «ποιᾷ πρέπει νάσαι ἡ δημοσιογραφικὴ γλώσσα», δημοσιεύει τὴν περασμένη Δευτέρα («Ἀκρόπολη» 31 τοῦ Ἀλωνάρη, σελίδα 2, στηλ. 2) τὸ ἀκόλουθε χωριτωμένο χρονολογιστικόν:

Ὁ κ. Α. Βιθυνός, ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, πὸν δὲν τῆν εἶδα ποτὲ στα μούτρα και δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸν παρουσιάσω, μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μὲ βρῶσθ σ' ἕνα γράμμα του μὲ τὸ θελικτικώτερο τρόπο. Ὁ κ. Βιθυνός ἐπάνω στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας πὸν πρέπει νὰ γράφουμε, μού ρίχνεται. Οἱ καθαρισταὶ μὴ συγκινεῖσθε. Δὲν μοῦ ρίχνεται γιὰ τὸ ζήτημα. Ἄπεναντίας εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ φαίνεται συμφωνότατος μ' ἐμᾶς, γιατί γράφει ὅπως κι' ἐμεῖς. Φαίνεται ὅμως δυσαρρεστημένος γιατί ἐσταμάτησα. Καὶ φρονεῖ ὅτι ἡ δὲν εἶχα δουλειὰ μιὰ φορὰ κι' ἔγραφα γιὰ νὰ γιομίσω δυὸ στῆλες, ἡ εὐρήκα μεγάλη ἀντίδραση και τὴ ἔριξα στὸ κουφὸ. Δὲ συμβαίνει οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο.

Μέσα εἰς τὸ συρτάρι μου ἔχω ἕνα ὄρατι πκέτο ἀπὸ γράμματα. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ, ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε ὑπὲρ τῆς ἰδέας μου. Λαβζίνω δὲ ταχτικὰ κι' ἄλλα και τὰ τοποθετῶ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὸ πολύτιμο συρτάρι, παρασκευαζόμενος . . . εἰς πολέμον!

Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο — ὁ ἐκεῖ πρέσβυς μας — μὲ πληροφορεῖ ὅτι οἱ ἐν Αἴγυπτω Ἕλληνες μού ἐτοιμάζουν μιὰν ὄραϊαν ἐκστρατεῖαν. Ἐἶνε ἐκεῖ ἕνα μεγάλο κόμμα ἀδελφῶν καθαρουσσιάνων. Οἱ ὅποιοι μού ἐτοιμάζουν κάποιαν νόταν. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μαζεύω πολεμοφόδια ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ και παραγγέλλω εἰς τοὺς θυροδόξους φίλους νὰ μὴ κάθονται ἄσυχτοι, ἀλλὰ νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ τὸν νέον αὐτὸν Ἑλληνο-ελληνικὸν πόλεμον!

Τώρα, ὑποθέτω, καταλαβζίνετε γιατί σπαίνω. Περιμένω τὴν νόταν, γιὰ νὰ διαμαρτύρωμαι ὑστερα και στας Δυνάμεις, ὅτι δὲν ἀρχισα ἐγὼ τὰς ἐχθροπραξίας. Ὅσο ἀπὸ διπλωματικὰ, βλέπετε, τὴν παίζουμε στα δάχτυλα ἐμεῖς πὸν ζοῦμε κοντὰ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος και ἔχουμε πρῆσθη στὴ Λόντρα τὸν κ. Μεταξᾶ.

Ἐπέρασε ἐν τούτοις ἀρκετὸς καιρὸς και ἡ νότα δὲν ἔρχεται. Πρέπει νὰ φερθῶμε διπλωματικώτατα. Νὰ! Στέλνω εἰς τὴν Αἴγυπτο ἕνα κρυπτογραφικὸ τηλεγράφημα:

ΚΩΣΤΗΝ ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΝ

Ἀλεξάνδρειαν

Ὅρισατε διορίαν ἀπαντήσεως εἰς τοὺς καθαρουσσιάνους εἰς δέκα ἡμέρες τὸ πολὺ. Γιὰ κάθε περίστασιν δὲ ἐτοιμάσατε κόντρα-νόταν ἀπὸ τοὺς δικούς μας μὲ μεγάλην μυστικότητα.

TIM. ΣΤΑΘ.

Ἔτσι λαβαίνουμε τὰ μέτρα μας. Καὶ ἡ ἔρχεται ἡ νότα και ἀρχίζουν οἱ ἄλλοι πρώτοι: τὰς ἐχθροπραξίας, ἡ προχωροῦμε ἐμεῖς στὴ δουλειὰ μας και ὅταν ἔλθῃ ἡ νότα μετὰ τὴν προθεσμίαν τὴν πετοῦμε στὸ καλάθι.

Ἐννοεῖται ὅτι σ' αὐτὰ δὲν ἀνκατεύεται ἡ «Ἀκρόπολις». Γι' αὐτὸ μπαίνουν στὴν «Ἀθηναϊκὴ Ζωή», ἡ ὅποια, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶνε ἕνα οἰκόπεδο πὸν ἔχω πρὸ πολλῶν χρόνων καταπατήσει, ὅστε φέρω ἀνεραϊὰν τὴν εὐθύνην τῶν ἰδεῶν και τῶν ἀρχῶν μου! . . .

GENHKANE

και οἱ στρατιωτικοὶ προβιθασμοὶ και συχάσαμε. Μὲ γειὰ και στοὺς καινούριους τώρα. Νὰ λοιπὸν πὸν ἀξιωματικοὶ δὲ μᾶς λείπουνε. Ἀδιάφορο ἂ μᾶς λείπει στρατός. Γιὰ στρατὸ φροντίζουμε κι' ἀργότερα.

Καθώς αργότερα θα φροντίσουμε και για όλα τα άλλα μη σας νοιάζει κ' έχουμε καιρό.

Όσοι λέν πως τα γεγονότα έρχονται άπαινωτά και οι περιστάσεις δε μας περιμένουν, δεν ξέρουν τί τους γίνεται. Στα 78, στην εποχή του Ρουσοτουρικού πολέμου, όταν και μες τρίζαμε τα δόντια μας και κοκκορευόμαστε για πόλεμο, νυχταμέρα στους δρόμους της Αθήνας τραγουδιότανε το ακόλουθο τραγούδι:

Στίπου, βρέ Τούρκο, νά τοιματτούμε
Νά ιδείς οι Έλληνες πώς πολιομοίμε!

Από τα 78 ίσαμε σήμερα τα πράματα, μα και τα μυαλά, δεν άλλαξαν καθόλου. Και τώρα, καθώς και τότες, την ίδια φοβέρα άστραποβροντίζουμε στους όχτρούς μας. Σταθείτε νά τοιμαστούμε και τα λέμε! Κι όλο τοιμαζόμαστε! Και οι στρατιωτικοί προβιθασμοί έτοιμασία είναι κι αυτοί.

ΤΟ ΚΑΚΟ

τό Αποστολάκειο δε σταμάτησε μα ούτε θα σταματήσει με το δρόμο που πήρε. Και να που κοντά κοντά ή κατάχρηση που ανακαλύφτηκε στο ταμείο του τελωνείου της Κέρκυρας και τα πλαστά έντάλματα που βρεθήκανε στο ταμείο των Καλαβρύτων, και δε θυμόμαστε ποιά άλλη κατάχρηση καινούρια σε δημόσιο γραφείο, έρχονται να συντροφέψουν άδερφικά την πατριωτική ρεμούλα του ταμείου Πειραιώς—Αίγινης.

Κι ό λαός όλοένα και πληρώνει τους φόρους του. Μα θαρρούμε πως ζυγώνει πιά ό καιρός νάρνηθει ό λαός κάθε φόρο, λέγοντας στους έπίσημους φορατζήδες του:

— Αφού δεν είστε ίκανοί να φυλάξετε τους παραδες που μου παίρνετε, δε σας τους δίνω κ' εγώ. Και στα ύστερα, κι εγώ μου παίρνετε το αίμα της καρδιάς μου, τί μου δίνετε γι' αντίσκημα; Μήπως ασφάλεια της ζωής και της περιουσίας μου; Μήπως έθνική περηφάνεια; Μήπως ανεξαρτησία πολιτική; Τίποτ' άπ' αυτά. Με φορολογάτε όχι για κανένα λόγο παρά μοναχά για να βρίσκουν οι ταμίες σας παραδες νάν τους κλέβουν.

Δέν ξέρουμε τί έχει νάπαντήση ό Θεοτόκης κι ό Ράλλης σε τέτια σιδερένια λογική.

ΥΣΤΕΡΑ

άπό τό άρθρο του «Σενιτεμένου» που τυπώσαμε στο περασμένο φύλλο πρέπει να διαβάσει κανείς και τάρθρα της «Ακρόπολης» για την άπελπιστική κι άδάστακτη άκρίβεια της ζωής που βασιλεύει στην Αθήνα και που σιγά σιγά ξεπλώνεται και στις επαρχίες, για να ιδεί σε τί μεγάλο κακό κατακυλάμε.

Η «Ακρόπολη» μς τόδειξε με στρογγυλούς αριθμούς πόσο λιγότερα άπό την Αθήνα είναι τα καθμερνά και ταχτικά έξοδα μιανής φαμίλιας ή ενός σπουδαστή στο Παρίσι, στο Μόναχο και σε τόσες άλλες Ευρωπαϊκές χώρες άκόμα. Έστερ' άπ' αυτούς τους αριθμούς θύναι για κρέμασμα ό Ανατολίτης ή ό Κύπριος ή όποιος άλλος Ρωμιός του Έξωτερικού που στέλνει τό παιδί του στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και δέν τό στέλνει ίσια στην Ευρώπη, που με τους ίδιους παραδες που ξεδιάζει δώ και άθραπινώτερα θα ζήσει και καλύτερα θα σπουδάσει.

Νά τό κακό που θα γίνει, εδέν άρχισε κιόλας να γίνεται, όσο ή Πολιτεία δε μελετάει σοβαρό τό

σπουδαίο αυτό ζήτημα που σιγά σιγά θα ρημάξει την Ελλάδα.

ΟΞΩ

άπό τον Πύργο, στο χωριό Λάνθη, τρεις τέσσερις γυναίκες παραφυλάξανε που περνούσε τό στρατιωτικό άπόσπασμα και τους λυσάξανε τους χωροφύλακες στο ξύλο. Η άφορη, καθώς τή γράψανε οι φημερίδες, ρήχνει όλο τό άδικο στο άπόσπασμα. Κάποιος κοτοφαγός χωροφύλακας άπό τό άπόσπασμα ρήχτηκε της κυρά Φραγκούδαινας της χήρας, και ή κυρά Φραγκούδαινα, σε σωστή άντρογουνίκια, άντι να παραπονισθεί στους δικούς της, βρήκε δυό τρεις άκόμα άντρογουνίκες σαν και λόγου της και πήρε τό δικιο της με τό χέρι της.

Έστερ' άπ' αυτό που πάθανε στο Λάνθη οι κοτοφαγάδες θάρχησαν πιά νάν τό συλλογίζονται όταν μπαίνουν στα χωριά και θα περιορίζουν τα χωροφυλακήστικα γιουρούσια τους μονάχα στα κοτέτσια.

MAXIME GORKI

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στις ώρες της πνευματικής κόπωσης—όταν ή θύμηση δίνει ζωή στις σκιές του παρελθόντου κι άπ' αυτές χύνει κρυάδα στην καρδιά—όταν ή σκέψη, καθώς ό γήλιος του χεινόπαρου που δέν έχει κάμα, φωτίζει τ' άπειλητικό χάος του παρόντου και μ' άγριωσύνη στριφογυρίζει στο ίδιο μέρος χωρίς τή δύναμη να ύψωθεί, να πετάξει—στις ώρες της πνευματικής κόπωσης με τα φτερά της φαντασίας μου προσκαλώ μπροστά μου τή μεγαλόπρεπη προάστια του Ανθρώπου.

Ανθρωπος! Σάν ήλιος γεννιέται στο στήθος μου και προς στο λαμπρό του φως δέν μπορεί να παραβληθί όλος ό κόσμος. Αργά-άργά προχωρεί μπροστά και ψηλά ό πάγκαλος άνθρωπος. Βλέπω τό περήφανο μέτωπό του και τα γιοματτα θάρρος μάτια του και ξεχωρίζω τις σκέψεις του, τις σκέψεις του εκείνες που κατενόησαν τή θαυμαστή άρμονία του κόσμου, και ξεχωρίζω και τή μεγαλόπρεπη δύναμή του, που σε στιγμές κόπου ύψώνει θεούς και σε καιρούς έργασίας και δράσης τους γαρμίζει σε βάραιρα.

Ριγμένος στις έρημιές του κόσμου, μονάχος του επάνω σε μικρό κομμάτι γής, που φέρεται με ταχύτητα άστραπής κάπου στο βάθος άμίτρητου διαστήματος, τυραννισμένος με τό ρώτημα—γιατί ύπάρχει— με άντρεία προχωρεί μπροστά και ψηλά στο δρόμο που φέρνει στη Νίκη έναντιόν όλων των μυστηρίων της γής και τ'ούρανού.

Προχωρεί ποτίζοντας με τό αίμα της καρδιάς του τό δύσκολο, μοναχικό και περήφανο δρόμο του και δημιουργεί με τό φλογισμένο αίμα του τάμαραντα της ποίησης λουλούδια: τή λυπερή κραυγή της άνήσυχης ψυχής του μεταβάλλει με πιηθειοσύνη σε μουσικούς φθόγγους: άπό τήν έμπειρία δημιουργεί τήν Έπιστήμη και προχωρεί πάντοτε ψηλότερα και μπροστά.

Αρματωμένος με μόνη τή δύναμη της Σκέψης, που πολλές φορές μοιάζει τήν άστραπή, άλλοτε παλιν ήσυχος, ψυχρός σαν τό ξίφος, προχωρεί ήλύτερος, περήφανος ό Ανθρωπος, πολύ ταχύτερα των ανθρώπων και της ζωής. . . και όλα φαίνονται βαριά

στην καρδιά του και τήν πληγώνουν και του τυρνούν τό νού.

Προχωρεί! Στην καρδιά του μανίζου τα ένστιχτα, άπό τήν άλλη μεριά άκούγεται ή φωνή του εγωισμού σαν ξεδιάντροπος ζητιάνος γυρεύοντας λεημοσύνη: οι άλυσίδες των συμπαθειών περικυκλώνουν τήν καρδιά του, θρέφονται με τό θερμό του αίμα και ζητούν ύποχώρηση στη δύναμή τους. . . όλα τα αίστήματα ζητούν να κυριαρχήσουν, όλα πέρα πέρα ζητούν να έξουσιάζουν τήν ψυχήν του.

Σύννεφα διάφορα της ζωής σε βόρβερους βρίσκονται στο δρόμο του.

Και καθώς οι πλανήτες περικυκλώνουν τον ήλιο έτσι και τον άνθρωπο στενώτατα περικυκλώνουν τα προϊόντα του δημιουργητικού του πνεύματος: ή άχόρταγη Αγάπη, άπό μακριά ή άρροκίνητη Φιλία, ή κουρασμένη Έλπίδα, τό γιοματον όργη Μίσος, ή Πίστη τέλος κοιτάζοντας με τα σκοτεινά μάτια της τό άνήσυχο πρόσωπό του τον περιμένει στην ήρεμη άγκάλη της.

Γνωρίζει όλα τή: θλιβερή συνδειά; του τα πρόσωπα τάτέλειωτα, άνίσχυρα προϊόντα του δημιουργικού του πνεύματος, ντυμένα τα ράχη των παλαιών άληθειών, δηλητηριασμένα με τό δηλητήριο των προλήψεων, έρχονται έθρικά άπό πίσω άπό τή Σκέψη και έπειδή δέν τήν προφτάνουν στο ούρανο πέταγμα, καθώς τα κοράκια δέν προφτάνουν τον αϊτό, μάχονται μαζί της για τα πρωτεία και σπάνια κωμικά σκηματίζουν μία δυνατή και δημιουργική φωτιά.

Κ' ιδώ μάλιστα—ό αιώνας άκόλουθος του Ανθρώπου—ε μυστηριώδης Θάνατος στέκεται πάντοτε έτοιμος να τον φιλήσει και τήν ίδιο και τή φλογισμένη άπό τή δειψα της ζωής καρδιά του.

Γνωρίζει πάντα τα πρόσωπα της θάνατης συνουδειάς του κι άκόμη ένα γνωρίζει, τήν Άφροσύνη.

Φτερωτή, δυναμωμένη καθώς ή θύελλα τον παρακολουθεί με τό μάτι της τόχτρικό και στρεβλώνει τή Σκέψη με τή δύναμή της κι άγωνίζεται να τήν παρασύρη στον άγριο χορό της. . . .

Και μόνον ή Σκέψη—ή φίλη τ' Ανθρώπου—και μόνον μ' αυτήν είναι άχώριστος και μόνον ή λαμπάδα της Σκέψης φωτίζει τό γιοματον έμποδία δρόμο του, τα μυστήρια της Δημιουργίας και τό σκοτεινό χάος της καρδιάς του.

Έλεύτερη φίλη τ' Ανθρώπου ή Σκέψη παντού βλέπει με τό παρατηρητικό της βλέμμα και τα πάντα φωτίζει.

— Της Αγάπης τα ψέματα, τον πόθο να καταχτήση ότι αγαπά, τήν τάση να ταπεινώση και να ταπεινώνεται.

— Τή φοβισμένη Έλπίδα και τό Ψέμα μαζί της, τό στολισμένο Ψέμα τό έτοιμο πάντοτε όλους να καθουσχάξη και ναπατά με λόγια ώραία και νόστιμα.

— Η σκέψη βλέπει τό Μίσος και τή δύναμή του και γνωρίζει ότι αν κανείς άφαιρέση άπ' αυτήν τα δεσμά, τότε τα παντα στη γή θα ρημάξη και ούτε τή δικαιοσύνη άκόμη θα λυπηθί.

— Η Σκέψη φωτίζει στην άτάραχη Πίστη και τή σκληρή δίψα της άπόλυτης άρχής, που άγωνίζεται όλα τα αίστήματα σκλάβους της να σύρη, και τα κρυμμένα νύχια της άγριότης, τήν άδυναμία των βαριών της φτερών και. . . τήν τύφωση των χυμένων ματιών της.

Αυτή πολεμεί και τό θάνατο. Ο θάνατος γι'